

Curtis Yarvin a svádění aristokratů

 litterate.cz/curtis-yarvin-a-svadeni-aristokratu

Petr Hampel

15 února, 2023

Když jsem zakládal profil na Litterate, bylo to hlavně s cílem zprostředkovat českému publiku myšlenky Curtise Yarvina. Zatím se na ně moc nedostalo, ale konečně mám příležitost to aspoň trochu napravit.

Začnu jedním jeho starším postřehem. Volby nejsou od toho, aby měřily jakousi vůli lidu. Volby jsou od toho, aby bez krveprolití ukázaly, která strana by vyhrála občanskou válku, kdyby na ni došlo. Volby jsou takovým testem, která strana je lépe připravená, lépe organizovaná, která je tvrdší, odhodlanější, dokáže mobilizovat víc zdrojů, sehnat víc peněz apod.

Budme rádi, že se velké národní spory řeší přes volby a ne přes skutečnou občanskou válku. To už by byla velká část čtenářů Litterate mrtvá. Ti ostatní by byli v zajateckých táborech nebo seděli v troskách vypálených domů a oplakávali mrtvé. Hloupá prohlášení odbarveného manekýna by byl náš nejmenší problém.

A neutěšujme se zbabělostí, zženštilostí a ubožáctvím příslušníků kavárny. Oni by si uměli ty skutečné bojovníky dovézt.

A je to

Jaké jsou příčiny zdrcující porážky? Určitou roli hrála náhoda a štěstí. Kdyby od poloviny prosince mrzlo a praštělo, teploty v nevytopených bytech by klesaly na nulu a klesaly také zásoby energie, odehrávaly by se volby v úplně jiné atmosféře. Jenže jsme měli nejmírnější zimu v dějinách, země to zvládla i bez topení, dopady drahé energie na průmysl se projevují postupně a se zpožděním. Organizátoři podzimních demonstrací tak působí jako bojovníci proti 5G sítím a fanoušci vesmírných vetřelců.

Ona i druhá strana občas přehání, a ještě mnohem víc. Třeba s teorií o tom, že když se do pěti let nezastaví evropský průmysl a zemědělství, zeměkoule zanikne v žáru. Nebo že když nezničíme Rusko, vtrhnou do našich bytů polonazí opilí Rusové s kalašnikovy a odvezou nás do sibiřských gulagů. To není jenom nadsázka. Tvrdé jádro fialovců to skutečně tak nějak vidí.

Jenže příčin porážky je víc a jsou hlubší. Bylo by zajímavé srovnat situaci dnes a před pěti let. Tehdy „kavárna“ ovládala velká média víc než dnes, disponovala minimálně stejnou finanční převahou, aplikovala masové zastrašování, a přesto byla poražena.

Dalo by se dlouze diskutovat o tom, co měl dělat jinak Andrej Babiš a co měl jinak dělat Tomio Okamura. Jenže ta diskuze je zbytečná, protože ti dva to číst nebudou a čtenáři Litterate nemají možnost je ovlivnit.

Mnohem zajímavější je otázka, co může dělat jinak ta skupina obyčejných lidí, co je vyděšena situací a je hodně aktivní nebo se o aktivitu snaží. Tady jen připomenu, že od roku 2019 někteří upozorňují, že se „vlastenecká alternativa“ mění špatným směrem a že to nutně povede k průšvihů. Ta varování byla nakonec vyřešena vlnou čistek. Kritici nesmějí do alternativních médií a nesmějí mluvit na vlasteneckých setkáních, a je to. Jak snadné!

Co chceme

V prvních dnech po generálově vítězství jsem čekal, že ta témata přece jen budou otevřena, ale marně. Aktivisté se navzájem ujistili, že problém je v objektivních okolnostech, oni všechno dělali správně a budou v tom pokračovat. Nebudu se tedy pokoušet o debatu, o kterou není zájem, a spokojím se s prostým konstatováním, že každý, kdo organizuje nepřipravené pokusy o změnu poměrů (třeba demonstracemi), ve skutečnosti posiluje vládnoucí moc. Což píše s plným vědomím toho, že ti lidé si stejně nedají říct. S tím už jsem se smířil.

Pro ty ostatní připomínám, že nemůžeme začít přemýšlet o tom, jak prosadit změnu, dokud nerozumíme struktuře vládnoucí moci. Na co vlastně máme útočit? Na válečné dodávky? Na zdražování? Není ten problém mnohem hlouběji? A proč vlastně chceme změnu? Čeho chceme dosáhnout?

Za sebe uvádím, že je pro mne přijatelné každé uspořádání, které:

- a. Nebude vytvářet katastrofické události typu vyvolávání válek s jadernou mocností nebo kolonizace dobrodruhy z muslimského světa.
- b. Zajistí podmínky pro normální klidný život, kdy každý, kdo bude ochotný pracovat, jakž takž uživí svou rodinu.
- c. Dokáže poskytnout ochranu před útoky zvenčí, ať už před nájezdníky z jiné civilizace nebo před ruskou armádou nebo před sorosovskými neziskovkami.
- d. Poskytne občanům přiměřenou míru svobody.
- e. Ve kterém nikdo nebude žít ve strachu z pádu do nesnesitelné bídy.

S takovým režimem bych byl spokojený i za cenu toho, že ten život bude celkem skromný a svoboda nějak omezená. Ale kde bude prostor si jakž takž zařídit život. Mám za to, že takové požadavky optimálně splňuje moderní národní stát, jaký vidíme třeba v Maďarsku.

O technikách svádění

K tomu, abychom mohli začít něco podobného budovat, musíme ovšem zlomit moc nové aristokracie (liberální oligarchie) – tedy několika desítek tisíc lidí, kteří působí v místních pobočkách bank, korporací, velkých médiích, státní správě, vrcholové politice, univerzitách atd. (jak říká Steve Bannon, „velké peníze, velké úřady, velká média“).

Tím se dostáváme k jednomu z nedávných článků Curtise Yarvina, kde mluví o „svádění“ elit. Jde o to, že v byrokratických systémech jsou ti nejvyšší plně závislí na svých podřízených, a ti zase na svých podřízených. To neobsahuje celou společnost. Pokud udržíte loajalitu řekněme horních 20 procent, dokážete zbývajících 80% zastrašit, zmanipulovat a v krajním případě potlačit jejich vzpouru.

Opozice nemá možnost obyvatele vyšších pater byrokratických aparátů přeplatit ani zastrašit, ale může je svádět. Curtis Yarvin tím myslí vyvolávání dojmu, že se nabízí něco mnohem lepšího. Takové svádění zahrnuje celou škálu věcí, z nichž vyjímám.

- Celkem realistická vize jinak uspořádané společnosti, ve které by na tom byl sváděný výrazně lépe než v té současné.
- Možnost využití osobního kapitálu. Sváděný musí mít představu, jak by mu jeho dosavadní znalosti a schopnosti zajistily slušný život i v té jiné společnosti. Nebo alespoň snadnou možnost potřebné znalosti získat.
- Sváděný musí mít pocit, že nevstupuje do společnosti zoufalců a ztroskotanců, ale že získává kontakty s lidmi, kteří jsou schopní a obohacující a u kterých je slušná šance, že svou vizi dokážou naplnit.
- Musí se mu dostávat už od začátku nějakých drobných výhod, ke kterým neměl v aristokratickém světě přístup. Třeba možnost naučit se něco řemeslného, více nezávislost, zapojení do samozásobitelského řetězce nebo třeba obdiv dívek z jiné vrstvy.

Ten seznam není úplný, ale snad naznačuje, o co jde. Připomínám, že určité dezerce od aristokratů k lidovým vrstvám probíhají a probíhaly. Konec konců, Nigel Farage je bývalý investiční bankéř a členka nejužšího vedení AfD Alice Weidel je bývalá bankéřka Goldman Sachs. A kdyby se Janu Žižkovi dostalo ve správný čas nabídky na pozici velkého vojevůdce armády svatého říše římské, měli bychom místo husitského hnutí jen pár masakrů sedláků, které by se ani nedostaly do učebnic.

Mají aristokrati kam utéct?

Curtis Yarvin připomíná, že různá období jsou pro svádění aristokratů různě vhodná. Když panstvo rozděluje kořist a když je té kořisti hodně, je zbytečné se snažit. Jenže dnes žijeme v úplně jiné situaci. Ekonomické trendy směřují proti globalizaci. Západní svět chudne, protože zbytek světa odmítá dodávat suroviny a práci za ceny, které Západ stanoví. Přibývá ambiciózních lidí, kteří od mládí slyší, kam to jednou dotáhnou, jenže skutečných příležitostí ubývá. Mocenské souboje se přiostrují a z každého vychází někdo poražen. V životopisech pak uvádějí, že je otrávil korporátní byrokracie, jenže zároveň hrálo roli to, že byli prostě vyhozeni. To ale nemusí vůbec vadit. Že někdo nedokázal dost účinně intrikovat, to neznamena, že nebude velmi cenný někde jinde. Často je to naopak příznak toho, že se jedná o výraznou osobnost.

A pak jsou ti, kdo zatím obstáli, ale žijí ve strachu, že si svou pozici neudrží. S pocitem bezmoci, že to nemohou nijak změnit. Nepomůže víc hodin v práci, nepomůže školení, nepomůže se ještě víc ponižovat. Konkurence je neúprosná. Nedávný výzkum z Velké Británie ukázal poměrně významnou skupinu těch, kdo si ještě udržují slušně placené manažerské místo, ale mentálně se už smířili se společenskou pozicí mezi manuálně pracujícími.

Což je ovšem otázka, jestli existuje alternativní prostředí – jiní společenský a mentální svět, kam mohou přeběhnout. A jestli ho chce někdo vytvářet.

Do značné míry to je otázka konkurence. Dokud v alternativě fakticky existují pouze funkce „předseda pidistrany“ a „kandidát na senátora“, pak nejsou nově příchozí vítáni. Každá další osobnost někomu sebere funkci.

A taky je to otázka schopnosti rozlišovat mezi dezertéry a mezi těmi, kdo si ze slonovinové věže nové aristokracie na chvíli odskočí, ale jejich ambice tam zůstávají. Stačí připomenout Trumpova zeté

Jareda Kushnera, původně obchodního partnera Georga Sorose, který se přidal k Trumpovu týmu a fakticky jej zničil.

V každém případě platí, že rozklad těch společenských vrstev, které těsně podléhají vrstvám nejvyšším, je jednou z nutných podmínek politické změny.

[Stránka Curtise Yarvina je tady.](#)